

St. Sarkis Armenian Church – 5th Sunday after Pentecost – 07-09-17

Luke 1:26-38

Isaiah 2:5-11

Romans 9:30-10:4

Matthew 13:24-30

Յանուն Հօր եւ Որդւոյ եւ Հոգւոյն Սրբոյ. ամէն:

Այսօր Հայ եկեղեցւոյ օրացոյցին, Գիւտ տփոյ սրբուհւոյ

Աստուածածնի Տօնը կը տօնախմբենք: Թերեւս կը կարծենք որ այս

գիւտը կարելոր չէ թէ՛ պատիկ բան մըն է: Բայց եկեղեցւոյ

պատմութեան ընթացքին, Մարիամի փառաբանութիւնը շատ

սովորական եղած է եւ կարելոր է հաւատացեալներու կեանքին մէջ:

Ուրեմն, հարցումը կըլլայ, թէ՛ Մարիամին կարելորութիւնն ի՞նչ է

մեր Քրիստոնէական ճանապարհին վրայ: Մենք փրկուած ենք

Քրիստոսով, այդպէս չէ՞: Ինչո՞ւ Քրիստոնէայներ եկեղեցւոյ

պատմութեան ընթացքին այդչափ կարելորութիւն տուած են

Մարիամին բազմաթիւ տօներով:

Ամէն անգամ երբ որ եկեղեցին սուրբերը յարգէ, այդ սուրբին կապը Քրիստոսի կը յարգէ: Նոյնպէս երբ եկեղեցին Մարիամ յարգէ, Մարիամին կապը Քրիստոսի կը յարգէ որպէս իր մայրը: Ուրեմն երբ որ փառաբանենք Մարիամ որպէս Աստուածածին, այդ փառաբանութիւնը Քրիստոսի կ'երթայ: «Աստուածածին» անունը կը ցցնէ որ Յիսուս իրապէս Աստուած է: Մարիամ միայն Յիսուսի մայրը չէ: Մարիամը Աստուծոյ մայրն է, որովհետեւ Յիսուս ճշմարտապէս Աստուած է:

Եթէ Մարիամին տօներն իրեն համար չէ, ինչպէ՞ս այս տօնը, Գիւտ տփոյ սրբուհւոյ Աստուածածնի Տօնը, Յիսուս կը փառաբանէ:

Այդ տուփը որ եկեղեցին գտաւ, Մարիամին ամենասիրելի գանձերը պահեց իր մէջ: Եւ նոյնպէս, Մարիամը ինչպէս տուփը, մեր ամենասիրելի գանձը պահեց իր մէջ՝ այսինքն Տէրն մեր Յիսուս Քրիստոս պահեց իր մէջ: Այդ պատճառով, Մարիամը կրնայինք անուանակոչել «Ամենասրբատուփ»՝ այսինքն ամենասուրբ կինը որ Յիսուսի ծնելու համաձայնեցաւ:

Նոյնիսկ, սկիհը տուփ մըն է որ ամէն կիրակի Յիսուսի մարմինը եւ արիւնը կը պահէ երբ պատարագ մատուցանեմք: Եւ մենք՝ եկեղեցւոյ անդամներս, կը կոչուինք Քրիստոսի մարմինը, ուրեմն ամէն անգամ որ երկու կամ երեք եկեղեցիի անդամ հաղիպին, այդ տեղը սրբատուփ մըն է, սկիհին պէս, եւ Մարիամին պէս:

Այսօր Մարիամի տուփը գտնուեցաւ: Եթէ հարիւր տարիէն յետոյ մեր կեանքին գանձատուփերը գտնուին, ի՞նչ պիտի գտնուի իրենց մէջ: Խա՞չը պիտի գտնուի կամ թերեւս աւելի շատ միւս բաները պիտի դնէինք որպէսզի խաչին տեղ չմնայ: Ի՞նչը մեր կեանքին մէջ Յիսուսի տեղը կ'առնէ: Երբ այսօր այս Տօնը կը տօնախմբենք, լաւ առիթ մըն է հարցնելու, թէ ինչ կայ մեր տուփին մէջ: Մարիամը իր որոշումը տուաւ երբ հրեշտակը երեւցաւ: Ան իր ամբողջ կեանքը Աստուծոյ կամքը հանձնեց: Նոյնը պիտի մենք ընէ՞նք: Նոյնպէս տեղ պիտի թողէ՞նք խաչին համար մեր գանձատուփի մէջ: Մեր որոշումն է, բայց մեր կեանքն աւելի բարի պիտի ըլլայ, եթէ Յիսուսի թողենք մտնել մեր տուփին մէջ:

Last week, I spent time discussing the unique perspective that the Armenian Church brings in its understanding of sin. I discussed how the primary word the Armenian Church uses for sin is սէղբ, which can be best translated as brokenness, damage or harm. This term սէղբ in Armenian is neutral by nature: it doesn't implicitly assign blame for the sin, but simply describes the damage it causes. Մէղբ includes within its usage the harm we cause to others, but it also includes the harm others cause to us as well as the brokenness that no one causes but is simply a consequence of the broken world we live in. Last week, I also discussed how the Armenian Church assumes that the goodness God created within us was not lost at the fall, and that, even within the people who commit the worst atrocities, at their core, still dwells that goodness with which God created them.

So in a sense, the root of the evil we commit is connected with the greater brokenness that surrounds us. It's something we fall victim to. It's something that's unnatural to us and which prevents us from truly living full, human lives.

And the Gospel reading we hear today unpacks this very idea through a parable Christ offers his disciples. The parable goes like this:

“The kingdom of heaven may be compared to a man who sowed good seed in his field; but while men were sleeping, his enemy came and sowed weeds among the wheat, and went away. So, when the plants came up and bore grain, then the weeds appeared also. And the servants of the householder came and said to him, ‘Sir, did you not sow good seed in your field? How then has it weeds?’ He said to them, ‘An enemy has done this.’ The servants said to him, ‘Then do you want us to go and gather them?’ But he said, ‘No; lest in gathering the weeds you root up the wheat along with them. Let both grow together until the harvest; and at harvest time I will tell the reapers, Gather the weeds first and bind them in bundles to be burned, but gather the wheat into my barn.’” (Mt 13: 24-30)

This parable is a perfect illustration of the Armenian understanding of sin. First, we see that the man who planted the seed, who represents God, planted *good* seed. The parable doesn't say that he planted some good seed and some bad seed. All of humanity is included in that category of good seed. So even in the midst of the horrific acts some people may commit, the bold claim of this parable and of the Armenian Church is that we are all, at our core, in a sense, in our seed, we are all good.

Then we see that the enemy comes and plants weeds among the seed. Many Christian traditions misinterpret this to mean that Satan planted bad people among the good ones. But the parable does not say that the enemy planted bad seed. It says that he planted weeds, a completely different kind of thing than the seeds of wheat the farmer had planted. The weeds that were sown are what the Armenians call մտղք. The weeds are all of those things which inhibit us from fully growing to our potential.

And so the solution of the farmer is to let the two grow together and when it comes time for harvest, the weeds will be thrown in the fire and the wheat will be brought into the barn. Many Christians, assuming the weeds to be bad people, assume that the parable means that all of the bad people will be thrown into the fires of hell. Therefore, they see this parable as a warning, and they exploit people by using the fear of hell to force people to believe in Christ.

However, when we see that the weeds are really meant to signify all of the brokenness, harm and damage in our lives, we see that this parable is not a warning, but a message of hope. All of the damaging thoughts, words and deeds that prevent us from fully living a joyfilled life of self-sacrificial love toward God and toward others, all of those things will be like the weeds and be burned up before we enter the Kingdom of Heaven. By understanding the parable this way, we are not left in fear of a wrathful God, but we can rejoice in the abundant charity Christ has come to offer us.

However, the parable does lend itself to one caveat. For anyone who has ever weeded a garden, there comes a point where the weed and the plant become so intertwined that it's simply impossible to separate the two. At that point, the farmer has no choice: he can't possibly save the plant from the hold that weed has over it.

In a similar way, there comes a point in our lives that we become so attached to the thing that is causing us harm in our lives that we don't even realize the harm it causes anymore. We seek it out more and more and even if Christ were to offer us a way out, we wouldn't take it because we've become so attached to it that we could not imagine life without it.

Christ came to offer healing to the world but the one catch to the salvation he came to offer is that he will never infringe upon our free will to provide that healing. Because God loves us, he will never force us to accept that love. Christ, by his death on the Cross, destroyed the gates of hell, allowing us a free exit from the permanent bonds of our sin.

Although the bonds of sin and death have been broken, and we're free to leave the suffering caused by our sin, we are still free to stay in that suffering if we so choose. The only way that Christ's love will not permeate and transform our lives is if we choose to reject that love. Our freedom to keep rejecting the love of God is why most Christians don't seem particularly transformed by the gospel. It's why in all of our lives there are just certain bad habits we can't drop, certain grudges we can't shake, certain people we could never imagine to forgive. We've grown so accustomed to the weeds that we don't even realize they're choking the life out of us.

Christ's act on the cross offers us the pesticide we need to escape the weeds of brokenness in our lives. Let us first acknowledge those things that are causing us or others around us physical, emotional, psychological, or spiritual harm. Let us finally allow Christ, the farmer of our lives, to release us from the bonds of all our harmful weeds. And, in being set free from all brokenness, let us freely offer praise and glory to the Father and to the Son and to the Holy Spirit, now and always and unto the ages of ages. Amen.

Dn. Michael Sabounjian